

Sygn. akt V CNP 4/07

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w C.

z dnia 12 października 2004 r.,

w sprawie z powództwa "W. T." W. W. Spółka Jawna
w C.

przeciwko M. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 kwietnia 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w C. nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym 12 października 2004 r. orzekł, że pozwany M. B. prowadzący Firmę Handlowo – Usługową M. ma zapłacić powodowi „W. T.” W. W. Spółka jawna w terminie dwóch tygodni od doręczenia powyższego orzeczenia kwotę 21.851, 91 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 października 2004 r. Wnosząc spóźniony sprzeciw od nakazu zapłaty pozwany zgłosił wniosek o przywrócenia terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia. Sąd Rejonowy wniosek ten oddalił, a następnie postanowieniem z dnia 14 marca 2005 r. odrzucił sprzeciw od nakazu zapłaty. Nakaz ten uprawomocnił się. Pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego orzeczenia (przepisami prawa materialnego: art. 359 § 1 i 2, art. 481 § 2, art. 58 § 2 i 3 i art. 353¹ k.c. oraz przepisami postępowania: art. 499 pkt 1 i 2 k.p.c.) twierdząc, że w następstwie jego wydania poniósł szkodę. Zarzucił, że - wskutek bezzasadnej odmowy przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu - nie mógł skorzystać z przysługującego mu zwyczajnego środka prawnego do zaskarżenia niezgodnego z prawem nakazu zapłaty. Podniósł też, że nie ma podstaw do zaskarżenia tego orzeczenia skargą o wznowienie postępowania, bądź też skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 424¹ § 2 k.p.c. dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji uzależniona jest od kumulatywnego spełnienia następujących przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku, występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze (wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela), nieskorzystania przez strony z przysługujących im środków prawnych (chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych). Konstruuując skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia skarżący ma obowiązek uczynić to w sposób odpowiadający wymaganiom nie tylko przewidzianym dla wszystkich pism procesowych, ale także określonym w art. 424⁵ § 1 pkt 1 – 6 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie skarżący nie wniósł zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 14 marca 2005 r. odrzucające sprzeciw od nakazu zapłaty. W skardze nie podjął nawet próby wykazania, że nieskorzystanie z tego - przysługującego mu z mocy art. 394 § 1 k.p.c. – środka prawnego spowodowane szczególnymi o przyczynami. Twierdził jedynie, że nie wniósł sprzeciwu od nakazu zapłaty pozostając w przekonaniu (usprawiedliwionym uzgodnieniami z powodem), że powód cofnął pozew po wydaniu tego orzeczenia. Okoliczności te nie mogą, rzecz jasna, stanowić podstawy do przeprowadzenia oceny, czy zachodzi szczególny przypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., usprawiedliwiający nieskorzystanie przez skarżącego z przysługujących mu środków prawnych. Ich powołanie nie pozwala uznać, że skarga spełnia wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.